

Sygnatura akt VI Ka 598/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **7 września 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2018 r.

sprawy **G. G.** ur. (...) w C.,

syna J. i A.

obwinionego z art. 124§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 4 kwietnia 2018 r. sygnatura akt VI W 1159/17

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw oraz art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2018 r. sygn. VI W 1159/17 orzekał w sprawie obwinionego **G. G.**.

Apelację od wyroku wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. polegające na dokonaniu wadliwej oceny materiału dowodowego, naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. przez pominięcie dowodu z nagrania video oraz zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z błędnej oceny materiału dowodowego przez uznanie winy obwinionego. Obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie obwinionego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje:

Wywiedziona apelacja obrońcy obwinionego i zarzuty apelacji dotyczące wadliwej oceny dowodów i poczynionych w oparciu o tę ocenę błędnych ustaleń co do winy obwinionego nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów apelacji wypada wskazać, iż „dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. II KK 17/14).

Wskazuje się też w orzecznictwie, że „zasada określona w art. 410 k.p.k., obowiązuje nie tylko sąd wyrokujący, ale i strony procesu, które przedstawiając w odwołaniu własne stanowisko, nie mogą go opierać wyłącznie na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do odmiennych wniosków. Krytyka odwoławcza odnosząca się tylko do części materiału dowodowego, potraktowana wybiórczo, z pominięciem tych dowodów, które obciążają oskarżonego, a także nie wykazująca jednocześnie, by sąd I instancji naruszył regułę swobodnej oceny dowodów, nie uzasadnia należycie zgłoszonego zarzutu błędu ustaleń faktycznych ani zarzutu nieprawidłowej oceny dowodów.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 maja 2013 r., sygn. II AKa 36/13; KZS 2013/6/87).

Ocena zebranego materiału dowodowego nie narusza przepisu art. 7 k.p.k., nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i nie wykazuje błędów logicznych. Zaznaczyć przy tym należy, iż swobodna ocena dowodów jest jedną z naczelných zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Podkreślenia wymaga, że nie ma także żadnej reguły dowodowej, która przydawałaby szczególny walor treści wyjaśnień obwinionego i dowód ten podlega ocenie sądu na zasadach ogólnych.

Wskazane zasady oceny dowodów stosowane w postępowaniu w sprawach o wykroczenia na mocy art. 8 k.p.w. zostały prawidłowo uwzględnione w niniejszej sprawie.

Konfrontacja ustaleń faktycznych z przeprowadzonymi dowodami pozwala na stwierdzenie, że dokonana przez Sąd I instancji rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności przestępstwa nie wykazuje błędów, nadto jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd dał wiarę i na których rozważania swe oparł.

Apelacja skupia się na negowaniu zeznań pokrzywdzonego, wskazując jakoby były one sprzeczne czy też relacje różniły się z upływem czasu.

Faktycznie składając zeznania na rozprawie pokrzywdzony A. G. starał się wpleść w treść zeznań informacje dotyczące całego konfliktu z obwinionym, co powodowało iż są one miejscami chaotyczne. Jednakże nie wynika z tych zeznań by nie widział on obwinionego gdy niszczy banery, lecz wręcz przeciwnie, podkreślał to A. G., doprecyzowując gdzie znajdował się gdy zobaczył obwinionego niszczącego banery i że było to z odległości 200 m (karta 90v). Nie jest zatem tak jak sugeruje to apelacja, iż zaprzeczył on by widział obwinionego bo był właśnie w tej odległości. Co więcej pokrzywdzony zaczął zbliżać się do obwinionego zatem miał możliwość obserwacji jego poczyną z coraz bliższej odległości. Nie dziwi stwierdzenie pokrzywdzonego iż nie reagował inaczej, skoro w tym czasie obwiniony miał używać do niszczenia banerów noża, zatem ewentualna obawa pokrzywdzonego jest w pełni uzasadniona. Zrozumiały jest zatem brak innej reakcji i wezwanie Policji. Niezrozumiały jest zarzut, iż interweniujący funkcjonariusze Policji nie widzieli noża u obwinionego, gdy sam skarżący stwierdza że miał on go (wedle zeznań świadka A. G.) wcześniej schować. Obwiniony nie był przeszukiwany zatem nic dziwnego, iż zeznający funkcjonariusze Policji nie mogli nic powiedzieć o nożu. Także kwestia ruchów jakie miał wykonywać obwiniony musi być oceniana w perspektywie tego iż początkowo obwiniony był przez pokrzywdzonego widziany z większej odległości.

Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. przez pominięcie dowodu z nagrania video. Nagranie to może być postrzegane wyłącznie jako obrazujące konflikt pomiędzy stronami zaś bynajmniej nie wskazuje iżby pokrzywdzony był osobą niewiarygodną. Sam fakt zmiany zachowania pokrzywdzonego na mniej ekspresyjne w obecności funkcjonariuszy Policji – co podkreśla skarżący – nie jest niczym zaskakującym a wręcz powinno być to normą dla wszystkich osób w obecności Policji. Fakt zaś, iż do

relacji z obwinionym pokrzywdzony podchodzi emocjonalnie nie oznacza automatycznie negacji jego relacji, które jest szczegółowa i logiczna.

Skonkludować stąd należy, iż Sąd I instancji w uzasadnieniu trafnie wskazał na jakich dowodach oparł swe orzeczenie, wskazując jakie były zasady oceny dowodów, zaś ocena ta, poparta zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznana musi być za trafną.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest oceną logiczną, zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy nie została ona zasadnie niczym podważona.

Wina obwinionego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak i kwalifikacja prawna przypisanego mu czynu.

W ocenie Sądu Odwoławczego również wymierzona obwinionemu kara w pełnym zakresie uwzględnia wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, odzwierciedla prawidłowo stopień zawinienia i wykazanego przez obwinionego natężenia złej woli.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, bowiem nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ani co za tym idzie w zakresie orzeczenia o winie obwinionego, i będącego jej konsekwencją orzeczenia o karze.

Sąd obciążył kosztami za postępowanie odwoławcze obwinionego, na mocy przepisów wskazanych w sentencji.